

ՆՈՒԷՐ ՄԱՆԿԱՆՑ

(Հար. տիւ Էջ 294)

ԴՕԴՕԵԸ

«Եկուր, Պետրոս, շուտ եկուր տես,
Տըգեղ զօգօշ մ'ածուխի պէս,
Կ'ըսէր Պօղոս Պետրոսիկին,
Եկուր սպաննենք սա գարշելին»։

Պօղոսն առաւ մի գաւազան, եղբայրը բար,
Եւ վազեցին տանջել զօգօշն անգըթաբար։
Նոյն առան սայլ մը քաշելով էջ մ'ետէն,
Մագ մի մընաց պիտի կոխէր գորտին վըզէն,
Կանգ առաւ

Շեղեցաւ,

Որ չը սպաննէ խեղճ կենդանին։
Պօղոսն ըսաւ Պետրոսիկին,
Որ արդէն էր ձըգած իր բար,
«Ո՛հ, Բնշ կ'ընենք յենք, ո՛վ եղբայր,
Էշը մեզմէ նըւազ է չար»։

ԻՂԶ ՄԱՆՈՒԵԱԿԻՆ

Երբոր Փլորա՝ ծաղկանց զըշտոյն
Բուսցուց փաքիկըն մանուշակ,
Հըրպադութի՛զ՝ զոյնով սիրուն
Գողարիկ քընքուռ է անուշակ.
Չըքնաղազեղ մարմնով թիթռան
Եւ իր հստոփն այն աննըման
Որ կը մառնէ զինքն յանտառին.
«Դըստրիկ մաքուր տէրութեան իմ,
Ի՞նչ ձօն գեղպղ երկնանըման
Կըրնամ ընել, ըսաւ Փլորան։

— Տօ՛ւր ինձ, պարկեշտն ըսաւ ծաղիկ,
Ձեա ծածկելու քիչ մը խոտիկ»։

ԱՄԷՆ ԲԱՆ ԱՍՏՈՒԱԾ ԿԸ ՍՏԵՂԵՅ

«Աստուած Բնշպէս նըկարեբ է ծաղիկները
Ուսկի՛ց զըտեբ է գոյներ»։

— Մերկ տեսնելով գետիններ

Ժըպտեր է Նա՝ և ծաղիկներն են բուսերը։
— Բայց ա՛մէն բան նոյն յեն Սստուածն է
[ստեղծեբ։

— Ա՛մէն, որդեակ, ինչ որ ծանօթ կան բաներ,
Հոգ, ջուր, օդ, հուր իրեն ձեռքէն են ելեր։
— Եւ ըզքե՛զ ալ ինքն է ստեղծեբ, մայր։
— Ո՞վ, զի՞ս։

Այ՛ո. ինչո՞ւ կը զարմանաս և կ'ապշիս։

— Ո՞հ, պիտ' եղած ըլլայ իրեն շատ զը
[ժուար
Ստեղծել քեզի պէս մի բարի անուշ մայր»։

ՊԱՀԱՊԱՆ ՀՐԵՇՅԱԿ

«Ի՞նչ ձայն է այն, մայր, զոր ըսեմ ես
[յաճախ

Սըրտիս խորէն, որ ինձ կ'ազդէ նաեւ վախ։
Կը մըրմըռայ ցած, երբ խելօք չեմ կենար.
Ինձ ցաւ կու գայ, երեսս ընէ կարմիր վառ,

Երբ մէկը զիս չի տեսներ,

Երբոր գուն հոն չեա և ոչ իսկ քու ըստուեր։
Բայց երբ խելօք եմ, այն ձայն զիս խրախուսէ.
Եւ կ'ըսէ ցած. Այս աղէ՛կ է։

— Այս ձայն, որդեակ, է պահապան հրեշ-
[տակիդ։

Հ. Արսէն Ղազիկեան
